NN 78/2018 (31.8.2018.), Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-1237/2018 od 12. srpnja 2018.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1596

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Drugom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sudac Rajko Mlinarić, zamjenik predsjednice Vijeća, te suci Mato Arlović, Mario Jelušić, Lovorka Kušan, Davorin Mlakar i Miroslav Šumanović, članovi Vijeća, u postupku koji su ustavnom tužbom pokrenuli Đ. A. i I. Š., oboje iz Zagreba, koje zastupa Dejan Španović, odvjetnik u Zagrebu, na sjednici održanoj 12. srpnja 2018. jednoglasno je donio

ODLUKU

I. Ustavna tužba se odbija.

II. Ova odluka objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Pravodobnu i dopuštenu ustavnu tužbu podnijeli su Đ. A. i I. Š., oboje iz Zagreba (u daljnjem tekstu: podnositelji), koje u postupku pred Ustavnim sudom zastupa Dejan Španović, odvjetnik u Zagrebu.

Ustavna tužba podnesena je u povodu presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev 3049/15-2 od 31. siječnja 2018. (u daljnjem tekstu: osporena presuda), kojom je kao neosnovana odbijena revizija podnositelja (prvo i drugo tužitelja) te je potvrđena presuda Županijskog suda u Slavonskom Brodu broj: Gž-1183/15-2 od 14. rujna 2015. (u daljnjem tekstu: drugostupanjska presuda). Drugostupanjskom je presudom odbijena žalba podnositelja te je potvrđena presuda Općinskog suda u Slavonskom Brodu, Stalne službe u Novoj Gradiški broj: P-367/15-4 od 3. travnja 2015. (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda).

Navedenom prvostupanjskom presudom odbijeni su u cijelosti podnositelji s tužbenim zahtjevom da se naloži tuženici, Udruzi roditelja djece oboljele i liječene od malignih bolesti »HD« N. G., solidarno im isplatiti iznos od 4.388.224,65 kuna sa zakonskim zateznim kamatama te je naloženo podnositeljima solidarno naknaditi tuženici troškove parničnog postupka u iznosu od 155.068,75 kuna sa zakonskim zateznim kamatama, dok je preostali dio zahtjeva za naknadu troška tuženice odbijen.

1.1. Podnositelji u ustavnoj tužbi navode da su im osporenom presudom, kao i odlukama koje su joj prethodile, povrijeđena ustavna prava zajamčena člankom 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.), te člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (»Narodne novine – Međunarodni ugovori« broj 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak, 14/02. i 1/06.; u daljnjem tekstu: Konvencija).

1.2. Za potrebe ustavnosudskog postupka pribavljen je i razmotren spis Općinskog suda u Slavonskom Brodu, Stalne službe u Novoj Gradiški broj: P-367/15 s priloženim spisom broj: Pu Ovr-4419/15 (ranije broj: Ovr-47/14).

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI SLUČAJA

2. Podnositelji su pred Općinskim sudom u Slavonskom Brodu, Stalnom službom u Novoj Gradiški, 21. siječnja 2014. tužbom pokrenuli postupak protiv tuženice radi stečenog bez osnove i isplate iznosa od 4.388.224,65 kn sa zakonskim zateznim kamatama i troškovima postupka, smatrajući da je novac prikupljen u humanitarnoj akciji koju je organizirala tuženica (pod nazivom »NF – HD – SL«), a koja se održavala od 2. do 9. veljače 2013. sa svrhom prikupljanja novčane pomoći za troškove liječenja mldb. N. Š., pok. kćeri podnositelja, postao dio vlastite imovine djeteta, kao njezinog korisnika, odnosno ostavina trenutkom njezine smrti, te da ga tuženica neosnovano drži kao svoju imovinu.

2.1. Ovršni postupak

Podnositelji su uz tužbu podnijeli i prijedlog radi određivanja privremene mjere, kao predlagatelji osiguranja, kojom bi se tuženici – protivnici osiguranja ili trećoj osobi na temelju naloga protivnice osiguranja uskratila isplata sa svih njezinih računa ili oročenih novčanih sredstava do iznosa od 4.118.549,73 kuna. Rješenjem istog suda broj: P-30/14-2 od 24. siječnja 2014. postupak osiguranja privremenom mjerom (Ovr-47/14) razdvojen je od postupka po tužbi u ovom parničnom predmetu (P-30/14). U tom je ovršnom postupku u prvom stupnju doneseno rješenje radi osiguranja novčane tražbine broj: Ovr-47/14-7 od 13. veljače 2014., kojim je prihvaćen prijedlog podnositelja za određivanje privremene mjere do okončanja parničnog postupka u parničnom predmetu.

Povodom žalbe protivnice osiguranja drugostupanjski je sud rješenjem broj: Gž-690/14-2 od 4. travnja 2014. prihvatio žalbu, preinačio prvostupanjsko rješenje i odbio prijedlog podnositelja s obrazloženjem u kojem između ostalog ističe da »iznos prikupljene humanitarne pomoći, po svojoj pravnoj prirodi nije nasljediv. Stoga, na strani predlagatelja osiguranja ne postoji vjerojatnost tražbine kao jedne od kumulativno propisanih pretpostavki iz čl. 344. st. 1. OZ-a za određivanje privremene mjere.«

Protiv ove odluke podnositelji su podnijeli reviziju Vrhovnom sudu, koji je rješenjem broj: Rev 1370/14-2 od 9. srpnja 2014. odbio reviziju kao neosnovanu u odnosu na pitanje: »je li pravo na činidbu novca (novčanu tražbinu) imovinsko pravo i ako jest je li nasljedivo, (prenosivo i otuđivo) odnosno čini li ostavinu u smislu odredbe čl. 5. st. 3. Zakona o nasljeđivanju (»Narodne novine« br. 48/03, dalje: ZN); te je li pravo na prikupljeni novčani iznos preostale humanitarne pomoći imovinsko pravo i ako jest je li u smislu odredbe čl. 4. st. 5. Zakona o humanitarnoj pomoći (»Narodne novine« br. 128/10, dalje: ZHP) u vezi čl. 5. st. 3. ZTN nasljedivo (otuđivo i prenosivo)«, dok je u odnosu na preostala revizijska pitanja reviziju podnositelja odbacio kao nedopuštenu.

Podnositelji su povodom ove revizijske odluke podnijeli ustavnu tužbu Ustavnom sudu. Budući da je Ustavni sud u trenutku rješavanja ustavnosudskog postupka po navedenoj ustavnoj tužbi (u predmetu broj: U-III-662/2015) imao saznanje da je pred Vrhovnim sudom u tijeku revizijski postupak povodom odluke iz parničnog postupka (o »meritumu« stvari) te zbog toga nije bio u mogućnosti niti izvršiti uvid u ovršni i parnični spis, odlučio je zastati s rješavanjem ustavnosudskog postupka u predmetu U-III-662/2015 i pričekati odluku Vrhovnog suda povodom revizije u parničnom postupku, kojom je meritorno odlučeno o pravima i obvezama podnositelja, te povezati rješavanje tih dvaju ustavnosudskih predmeta.

2.2. Parnični postupak

Podnositelji su tužbom u parničnom postupku zahtijevali da se naloži tuženici da im solidarno isplati novčani iznos koji je preostao na računu korisnika nakon završetka humanitarne akcije, a koji nije utrošen za liječenje pok. korisnice akcije, uslijed njezine prerane smrti, na ime stečenog bez osnove.

2.2.1. Prvostupanjski je sud, nakon iscrpno provedenog dokaznog postupka, u cijelosti odbio tužbeni zahtjev podnositelja. U obrazloženju prvostupanjske presude, između ostalog se ističe:

»Odredbom čl. 5. st. 3. ZON-a, propisano je da se ostavina sastoji od svega što je bilo ostaviteljevo u trenutku njegove smrti, osim onoga što se ne može naslijediti zbog svoje pravne naravi ili po zakonu. No, nije ostavina ono što je tuđi udio u zajedničkoj imovini ili što netko u trenutku ostaviteljeve smrti stekne na posebnom pravnom temelju.

Ovom odredbom, dolazi se do spornog pitanja da li novčana sredstva prikupljena u humanitarnoj akciji predstavljaju ostavinu pokojne N. Š. i da li su nasljediva.

Zakon o humanitarnoj pomoći (N.N. 128/10-dalje ZHP) je lex specialis u ovome postupku, u kojem je odredbom čl. 1. propisano da se tim Zakonom propisuju uvjeti prikupljanja i pružanja humanitarne pomoći u Republici Hrvatskoj.

Prema odredbi čl. 2. st. 3. ZHP-a, humanitarna pomoć koja se pruža socijalno osjetljivim skupinama obuhvaća mjere i aktivnosti za prikupljanje materijalnih i financijskih dobara koje se provode u cilju podmirivanja osnovnih životnih potreba i pomoći u poboljšanju kvalitete života, zdravlja, smještaja, stanovanja, prehrane, uvjeta školovanja i drugu pomoć koja se po svojoj naravi može smatrati humanitarnom.

Prema odredbi čl. 2. st. 5. istoga Zakona, humanitarna pomoć za korisnike je besplatna.

Iz navedenih odredbi, ovaj sud smatra bitnim istaknuti termine prikupljanje i pružanje humanitarne pomoći, kao i prikupljanje financijskih dobara u cilju zaštite zdravlja, a koji ukazuju na to da se prikupljena financijska dobra u organiziranoj humanitarnoj akciji mogu iskoristiti samo za pružanje pomoći onoj osobi za koju su namijenjena.

Humanitarna pomoć može se prikupljati i pružati samo u iznimnim situacijama, propisanim ZHP-om, u cilju rješavanja istih, pa osobe za koje se skuplja humanitarna pomoć, humanitarnu pomoć ne mogu koristiti u druge svrhe, osim u one za koje je pomoć prikupljena.

U konkretnom slučaju humanitarna pomoć je prikupljena isključivo u cilju zaštite zdravlja, tj. za liječenje sada pok. N. Š., pa su se mogla iskoristiti samo za tu svrhu.

Prema odredbi čl. 4. st. 5. ZHP, organizatori humanitarnih akcija iz stavka 3. istoga članka, obvezni su prikupljena financijska sredstva voditi na izdvojenom računu i dodijeliti ih korisniku po završenoj humanitarnoj akciji.

Prikupljena financijska sredstva, tuženica nije vodila na izdvojenom računu.

Činjenica nepostojanja izdvojenog računa, nije od značaja za donošenje ove odluke, jer unatoč nepostojanju izdvojenog računa, Ured državne uprave u Brodsko-posavskoj županiji, Ispostava Nova Gradiška, Odsjek za društvene djelatnosti, rješenjem od 26. veljače. 2013. g., tuženici je dao prethodnu suglasnost za organiziranje humanitarne akcije, zbog pogoršanog zdravstvenog stanja djeteta i potrebe njezinog hitnog daljnjeg liječenja. To rješenje sadrži valjanu uputu o pravnom lijeku u kojoj je navedeno da se protiv rješenja može izjaviti žalba Ministarstvu socijalne politike i mladih. Stranke žalbu nisu izjavile, pa je rješenje postalo pravomoćno.

Dio prikupljenih financijskih sredstava u ovoj humanitarnoj akciji, tuženica je dodijelila korisniku u svrhu za koju su i prikupljena, tj. za liječenje N. Š.

Ostatak prikupljene humanitarne pomoći predstavlja namjenska sredstva koja su također trebala biti upotrijebljena za liječenje N. Š.

Međutim, ostatak prikupljenih financijskih sredstava, korisniku nije dodijeljen, jer je dana 20. ožujka 2013. g., nažalost umrla N. Š., osoba za čije liječenje je prikupljena humanitarna pomoć bila namijenjena, pa je otpala svrha ostatka prikupljenih financijskih sredstava.

U pitanju je strogo osobno pravo, zbog kojega nastupa nemogućnost sukcesije.

Odredbe ZHP-a, ne predviđaju mogućnost da se prikupljena financijska sredstva u organiziranoj humanitarnoj akciji za točno određenu namjenu, a koja u cijelosti nisu potrošena za tu namjenu zbog smrti korisnika, mogu predati zakonskim nasljednicima korisnika, a ZON-om je propisano da se ostavina ne sastoji od onoga što se ne može naslijediti zbog svoje pravne naravi ili po zakonu.

U slučaju da su eventualno nastali stvarni daljnji troškovi liječenja N. Š., koje tuženica zbog njezine smrti nije isplatila, tada bi tužitelji kao zakonski nasljednici imali pravo potraživati isplatu tog dospjelog iznosa, radi plaćanja tih daljnjih troškova liječenja. Kako su nastali troškovi za liječenje sada pok. N. Š., plaćeni od strane tuženice iz prikupljene humanitarne pomoći, a daljnji troškovi liječenja nisu nastali, nedospjeli dio tražbine – ostatak prikupljene humanitarne pomoći, ne može niti prijeći na nasljednike.

Dospjela su samo ona sredstva koja su bila potrebna za liječenje, a ta sredstva je tuženica isplatila.

(...)

Odredbom čl. 1111. st. 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11 – dalje ZOO) propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

Prema tome, u slučaju da je u vrijeme smrti ostaviteljice N. Š., postojalo njezino osnovano potraživanje prema tuženici, na temelju stečenog bez osnove, ono bi prešlo na njezine nasljednike, a kako takvog potraživanja nema, na tužitelje ne prelazi niti pravo da od tuženice potražuju stečeno bez osnove, odnosno predmetnu novčanu tražbinu.

To iz razloga jer humanitarna pomoć nije osobna imovina pokojne koja je za vrijeme njezina života i u trenutku smrti bila njezino vlasništvo (pri tome je nebitno na čijem se računu nalazi), pa je njezini roditelji iako su nesporno njezini zakonski nasljednici, ne mogu niti naslijediti.

Namjena prikupljenih sredstava je bila da se koristi za zaštitu zdravlja, odnosno liječenje N. Š., a ne za njezine osobne potrebe, kao niti za potrebe njezinih roditelja, pa i to ukazuje da predmetna novčana sredstva nisu nasljediva.

Sporna tražbina tužitelja odnosi se na strogo namjenska sredstva vezana strogo uz osobu korisnika, zbog čega nisu nasljediva i ne mogu predstavljati ostavinsku imovinu iza pok. N. Š.

Kako se ostavina sastoji samo od onoga što je bilo ostaviteljevo u trenutku njegove smrti, a ne od onoga što se ne može naslijediti zbog svoje pravne naravi, ovaj sud smatra da prikupljena humanitarna pomoć u organiziranoj humanitarnoj akciji, ne predstavlja ostavinsku imovinu sada pok. N. Š. i da humanitarna pomoć po svojoj pravnoj naravi nije nasljediva.

Istog stajališta su i Županijski sud u Slavonskom Brodu – rješenje br. Gž-690/14-2 od 4. travnja 2014. g., te Vrhovni sud Republike Hrvatske – rješenje br. Rev-1370/14-2 od 9. srpnja 2014. g., u spisu ovoga suda br. Ovr-47/14.

Obzirom na izneseni stav ovoga suda, u ovome postupku se nije utvrđivao točan iznos humanitarne pomoći prikupljene u predmetnoj humanitarnoj akciji, jer za donošenje ove odluke, nije od značaja.

Iz svega navedenog proizlazi da tužitelji nisu aktivno legitimirani za podnošenje predmetne tužbe, te da je osnovan prigovor tuženice o promašenoj aktivnoj legitimaciji.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedeno, valjalo je tužbu tužitelja u cijelosti odbiti.«

2.2.2. Povodom žalbe podnositelja, u kojoj posebno ističu pogrešnu primjenu materijalnog prava, napose pogrešno tumačenje i primjenu odredbi Zakona o humanitarnoj pomoći (»Narodne novine« broj 128/10.; u daljnjem tekstu: ZHP), drugostupanjski je sud njihovu žalbu odbio i potvrdio prvostupanjsku presudu. U obrazloženju drugostupanjske presude, među ostalim se ističe:

»Suprotno žalbenim navodima, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da sredstva prikupljena u organiziranoj humanitarnoj akciji 'NF – HD – SL' za liječenje sada pok. N. Š. ne predstavljaju ostavinsku imovinu korisnika, odnosno da nisu nasljediva pa je pobijanom presudom pravilno primijenjeno materijalno pravo kada je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja da im tuženik isplati prikupljena novčana sredstva u navedenoj humanitarnoj akciji koja nisu u cijelosti uložena u liječenje N. Š. i ostala su na računu tuženika, u iznosu od 4.118,549,73 kn.

Prema odredbi članka 2. stavak 3. Zakona o humanitarnoj pomoći ('Narodne novine' 128/10 – dalje: ZHP) humanitarna pomoć koja se pruža socijalno osjetljivim skupinama obuhvaća mjere i aktivnosti za prikupljanje materijalnih i financijskih dobara koje se provode u cilju podmirivanja osnovnih životnih potreba i pomoći u poboljšavanju kvalitete života, zdravlja, smještaja, stanovanja, prehrane, uvjeta

školovanja i drugu pomoć koja se po svojoj naravi može smatrati humanitarnom. Prema odredbi članka 4. stavak 5. ZHP organizatori humanitarnih akcija iz stavka 3. istog članka obvezni su prikupljena financijska sredstva voditi na izdvojenom računu i dodijeliti ih korisniku po završenoj humanitarnoj akciji.

Namjena sredstava prikupljenih u humanitarnoj akciji je upravo za financiranje namjene radi koje su se sredstva prikupljala – u konkretnom slučaju za liječenje sada pok. N. Š. u SAD-u. Namjena tih sredstava nije bila da se koriste za osobne potrebe bilo korisnika humanitarne akcije, bilo članova njegove obitelji, pa iz toga proizlazi da su takva sredstva nenasljediva.

Stoga, i prema shvaćanju ovog suda, humanitarna pomoć prikupljena tijekom organizirane humanitarne akcije ne predstavlja ostavinsku imovinu iza pok. N. Š.

Zbog navedenog, neosnovani su žalbeni navodi da je novčani iznos humanitarne pomoći nasljediv iz razloga što ostavinu čine stvari i prava, odnosno sve što je bilo ostaviteljevo u trenutku njegove smrti.«

2.2.3. Podnositelji su u povodu drugostupanjske presude podnijeli reviziju Vrhovnom sudu, ističući kako je drugostupanjski sud pogrešnim tumačenjem odredbe članka 4. stavka 5. te članka 2. stavka 3. ZHP-a zaključio da humanitarna pomoć prikupljena u humanitarnoj akciji, a koja je preostala na računu tuženice nakon završetka akcije, nije nasljediva odnosno da ne predstavlja ostavinsku imovinu iza pok. korisnice akcije zbog svoje namjene, pritom se pozivajući i na odredbe Zakona o nasljeđivanju (»Narodne novine« broj 48/03., 163/03. i 35/05.). Vrhovni je sud o njihovoj reviziji odlučio osporenom presudom, kojom je istu odbio kao neosnovanu. U obrazloženju osporene presude, među ostalim se ističe:

»I po shvaćanju ovog revizijskog suda, pravilno su nižestupanjski sudovi ocijenili tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim.

Prema odredi čl. 2. st. 3. ZHP humanitarna pomoć koja se pruža socijalno osjetljivim skupinama obuhvaća mjere i aktivnosti za prikupljanje materijalnih i financijskih dobara koje se provode u cilju podmirivanja osnovnih životnih potreba i pomoći u poboljšanju kvalitete života, zdravlja, smještaja, stanovanja, prehrane, uvjeta školovanja i drugu pomoć, koja se po svojoj naravi može smatrati humanitarnom.

Iz navedene odredbe, prema shvaćanju nižestupanjskih sudova, obzirom na istaknute uvjete prikupljanja i pružanja humanitarne pomoći, proizlazi da osobe za koje se skuplja humanitarna pomoć istu ne mogu koristiti u drugu svrhu, osim u onu za koju je pomoć prikupljena, pa je u konkretnom slučaju pomoć prikupljena isključivo u cilju zaštite zdravlja tj. za liječenje sada pok. N. Š.

Navedeno pravno shvaćanje pravilnim prihvaća i revizijski sud. Naime, namjena sredstava prikupljenih u humanitarnoj akciji određuje prirodu prikupljenih sredstava radi čega pravo na humanitarnu pomoć predstavlja strogo osobno pravo korisnika pomoći. Obzirom da je u konkretnom slučaju nažalost prestala potreba za pružanjem novčane pomoći za potrebe liječenja korisnika humanitarne pomoći, sada pok. N. Š., prikupljena sredstva su izgubila svrhu radi kojih je organizirano njihovo prikupljanje i pružanje pomoći, te kao neutrošena sredstva više nisu vezana uz korisnika humanitarne akcije čija je potreba za prikupljenim sredstvima prestala.

Pogrešno revident smatra, a što je ujedno temeljni revizijski prigovor, da je pravo na prikupljenu humanitarnu pomoć pravo na novčanu tražbinu, te da bi u konkretnom slučaju trebalo primijeniti odredbu čl. 5. i 129. Zakona o nasljeđivanju ('Narodne novine', broj 48/03, 163/03, 35/05 – dalje: ZN), jer da je ovdje riječ o imovinskom pravu koje je kao takvo nasljedivo, a što proizlazi iz odredbe čl. 4. st. 5. ZHP.

Prema odredbi čl. 4 st. 5. ZHP organizatori humanitarnih akcija iz st. 3. ovog članka obvezni su prikupljena financijska sredstva voditi na izdvojenom računu i dodijeliti ih korisniku po završenoj humanitarnoj akciji.

Navedena odredba ZHP ne daje prikupljenim financijskim sredstvima značaj osobne imovine korisnika humanitarne pomoći, već kao sredstva prikupljena na izdvojenom računu omogućavaju njihovu upotrebu upravo u svrhu radi koje su i prikupljena, a to je ostvarenje prava na pružanje novčane pomoći, u konkretnom slučaju za potrebe liječenja korisnika humanitarne pomoći.

Stupanjem na snagu 1. studenoga 2015. Zakona o humanitarnoj pomoći ('Narodne novine', broj 102/15) upravo su i uklonjeni eventualni nedostaci ZHP na način da je između ostalog propisano da je humanitarna pomoć za korisnike besplatna i ne može se nasljeđivati (čl. 2. st. 3.), te je i regulirano postupanje s neutrošenim financijskim sredstvima prikupljenima u humanitarnim akcijama na način da je organizator humanitarne akcije dužan neutrošena sredstva zadržati na računu i uplatiti ih na račun prve slijedeće humanitarne akcije koja je odobrena s istom oznakom vrste (čl. 25.). Iz navedenog je vidljiv i stav zakonodavca u pogledu predmeta ovoga spora.

Također valja napomenuti da sud sukladno čl. 2. ZPP u parničnom postupku odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku, a predmet ovog spora je zahtjev tužitelja na isplatu prikupljene humanitarne pomoći za koju tužitelji smatraju da je postala vlastita imovina sada njihove pok. kćeri, odnosno njezina ostavina. Prethodno navedeno se posebno naglašava obzirom na navode tužitelja vezano uz pravnu osnovu tuženika na zadržavanje prikupljene humanitarne pomoći, kao i nezakonitog trošenja prikupljenih sredstava od strane članova tuženika, a što nije predmet ovog parničnog postupka.

Obzirom na navedeno valjalo je reviziju tužitelja odbiti kao neosnovanu na temelju odredbe čl. 393. ZPP.«

III. PRIGOVORI PODNOSITELJA

3. Obrazlažući povredu ustavnog i konvencijskog prava na pravično suđenje, zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava i člankom 6. stavkom 1. Konvencije, podnositelji u ustavnoj tužbi ponavljaju navode koje su isticali kako u tužbi, tako u žalbi i reviziji te tijekom cijelog parničnog postupka. Ističu da su presude redovnih sudova arbitrarne jer su sudovi u njihovom donošenju pogrešno protumačili mjerodavne propise, a uz to očito mjerodavne propise nisu uzeli u obzir. Stoga da donesene odluke ne sadrže ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu pravne prirode humanitarne pomoći i